

# A KÉT VÉGLET

Két káros véglelet elkerülésére hívta fel a megyei pártbizottság legutóbbi ülése az alapszervezetek figyelmét. Az egyik a politikai munkának a gazdasági feladatokról való elszakítása, a másik pedig a termelés közvetlen irányításába és szervezésébe való aprólékos beavatkozás, a gazdasági vezetők feladatainak átvállalása. Mindkét véglelet hátráltatja ugyanis, hogy a párt gazdaság-szervező munkája igazán hatékony legyen.

Noha sokszor és sokféle módon kárhoztatták már, még mindig kísért néhol a „tisza pártmunka” gyakorlata. Egyik Duna menti kisüzemünk pártvezetője például hosszú időn át megelégedett azzal, hogy a járási pártbizottságtól kapott, a titkári értekezleteken hallott konkrét feladatokat végrehajtja, az üzem gazdasági problémáit, a termelési mutatók alakulását viszont hívós nyugalommal, előkelő idegenként szemlélte. De ez a szemlélet mutatkozik meg abban is, hogy jó néhány alapszervezetben egyáltalán,

### leszűkített módon értelmezik a pártmegbízásokat.

Ennek csupán olyan „hagyományos” formáit tudják elképzelni, hogy valaki bizalmi, propagandista, tömegszervezeti aktivista vagy munkás, s elfeledkeznek arról, hogy a termelés előmozdításával kapcsolatos megbízásokat is lehet adni.

A pártmunka ilyenfajta egyoldalú felfogása, a gazdasági szervező tevékenység lebecsülése napjainkban már végképpen korszerűtlen, elavult szemlélet, amelyet ideje véglegesen leomlárba helyezni. Nagyon igaz volt annak a

pártvezetőségi tagnak — a megyei építőipari vállalat dolgozóinak — aki tömören így foglalta össze ezzel kapcsolatos véleményét: „A pártmunka ma nem Szabad Nép-félfőlk vagy nagy beszédek tartását jelent, hanem mindenekelőtt azt, hogy az épületek megfelelő minőségben és időben elkészüljenek.”

Am akármennyire is igaz ez a megállapítás, önmagában még nem ad választ arra, hogyan segítse ezt elő a pártszervezet. S bizony éppen a KOM-ÉP-nél fordult elő, hogy a pártvezetőség

### közvetlenül beavatkozott az anyagellátás menetébe,

megkerülve az ezzel foglalkozó osztályt. Igaz, közbelépésük nyomán valóban hamarabb érkezett meg a cement. Látatlanról mégis joggal helytelenítette a vállalat vezetője, majd később felsőbb hatóság is az ilyen „maszk alapon” történő anyagbeszerzést. De nemcsak ennél az üzemmél történetik olykor-olykor ilyesmi. A dorogi bányászpártbizottság vagonúgyekben sürgött-forgott, intézkedett, fordult a minisztériumtól a helyi állomásfőnökséig, noha a trösztnek is van egy ezzel foglalkozó osztálya. S találni még néhány párttitkárt, akinek a tevékenységét olykor alig lehet megkülönböztetni egy igazgatóétól.

Egyoldalú dolog lenne csupán a szóban forgó pártszervezeteket hibáztatni ezért. Ha egy pártszervezet szükségesnek találja, hogy túlságosan is operatíván kezdjen beavatkozni a termelés, különösen az anyagellátás és a szállítás menetébe, akkor ez rendszert az tükrözi, hogy az adott területen különböző feszültségek, nehézségek támadtak,

amelyeken a szokásos „normális” eszközökkel csak nehezen lehet úrrá lenni. Am, ha így is van, akkor sem helyettesítheti ilyenkor a pártszervezet a gazdasági vezetést, nem sajátíthatja ki feladatokrét. Ha multhatatlanul szükségesnek látszik közbeavatkozása, akkor a leghelyesebb, ha a gazdasági vezetéssel együtt — és nem helyette — cselekszik, minthogy ezt például egyes esetekben az oroszlanyni erőmű-építkezés pártbizottsága tette. A pártmunka azonban minden körülmények között — ezt nagy hiba lenne szem elől tévesztani — elsődlegesen politikai munkát jelent. Vagyis a termelést is mindenekelőtt a nevelés, meggyőzés, ösztönzés eszközeivel tudja a pártszervezet előmozdítani, magasabb szintre emelni. A pártszervezet elsősorban azon munkálkodik, hogy minden dolgozó — kommunista és pártönkivüli, fizikai, műszaki és adminisztratív beosztású egyaránt — a lehető legjobban elvégezze feladatát, zökkenőktől mentesen menjen a munka. Fáradozzon tehát olyan légkör kialakításán, amelyben mindenki ereje javát adja, amelyben nincs helye a felelőtlen ségnek, nemtörődömségnek, hanyagságnak. Küzdjön

### a munkához való helyes szocialista viszony elterjesztéséért

és általánosság vállalásáért, a szocialista munkaerkölcs meggyökerezéséért. És ha ezeken a területeken siker koronázza fáradozásait, akkor nem lesz szükség arra, hogy a párttitkár, a pártvezetőség intézkedjen egy-egy művezető, osztályvezető vagy az igazgató helyett.

Pontos határvonallal természetesen nehéz megjelölni, hogy hol végződik a pártmunkában nagyon is szükséges gyakorlatiaság, és hol kezdődik a szűk horizontú praktícizm, mikor kezd beleveszni egy pártszervezet a közvetlenül nem az ő vállalt terhelő ügyek részleteibe. Az ilyesmirt mindig konkrétan, az adott helyen és időben kell eldönteni. Am bármennyire is rugalmas az a határ, mindig fel lehet ismerni, s a két rossz helyzet elkerülve meg lehet találni a helyes és valóban célravezető irányt. Gy. L.

## Lányok, asszonyok a tatai cipőgyárban

— Ötszáznegyven dolgozónk közül négyszáz a nő — mondja Juhász Györgyné, a tatai cipőgyár nőbizottságának vezetője. — Kétharmad részük még nem érte el a harminc esztendőjét sem.

Sokan vannak. Amikor reggelente a gyárba jönnek, szinte ellepik az utcát és ez olyan, mintha csak illatozó, nevetgélő virágokkal lenne tele a gyár.

A gyár igazgatója hat országot említ, ahová rendelésre szállítják a gyár termékeit, a különféle cipőket.

Hogy a hazai és a külföldi piacokon helyt tudjunk állani, s kielégíthessük az egyre jobban emelkedő igényeket, szükséges a dolgozók szakmai képzése — jegyzi meg Ballabás István szakszervezeti titkár, miközben felsorolja, hogy milyen sokan vesznek részt szervezett oktatásban.

A kattogó, duruzsoló gépek hangja betölti a borszagú helyiségeket, ahol lányok, asszonyok dolgoznak. Szép számmal akadnak közöttük, akik munka után tankönyveket vesznek kezükbe. Vannak, akik most végzik az általános

iskola VII—VIII. osztályát, mások gimnáziumba, technikumba vagy főiskolára járnak. Többen a 12 hónapos szakmai továbbképzésen sajátítják el a munkájukhoz szükséges ismereteket. Az utánpótlásról is gondoskodnak, mintegy ötven második- és harmadéves ipari tanuló is dolgozik a gyárban.

A nap szétfeszíti a fátlyofelhőket és sugara befolyik az ablakon, rá a munkasztalokra, a kezekre, amelyek rajzolnak, szabnak, tűznek, ragasztanak, termelnek.

Langyos szellő kelt bírókra a kéményből kiszálló sötét színű füsttel. Derékba kapja, megcsavarja, foszlányokra, darabokra tépi és amennyit csak bír belőle, a poros, havas udvarra nyomja.

Ott bent a munkasztaloknál a sok színű, finom borból exportra kerülő női cipők készülnek. Sok, sok ezer pár izlőse, szép kivitelű, gondosan készített cipő, hogy azután hosszú útra induljanak, s elvigyék a szorgalmas cipőgyári dolgozók jó munkájának bizonyítékát távoli falvakba, városokba, országokba...

## Előadássorozatok a Puskin

### Művelődési Otthonban

Nagy az öröme a tatabányai Puskin Művelődési Otthon vezetőjének: keskenyfilmvetítő gépet kaptak a városi tanácstól. Így most már filmvetítéssel is kísérhetik az otthonban elhangzó ismeretterjesztő előadásokat. Januárban már négy alkalommal vetítettek filmet egy-egy előadás után.

Három előadássorozatot indított a művelődési otthon vezetője ebben az évadban. Az első, a pedagógiai sorozat — amelyet a Dózsa iskola tanterületével és szülői munkaközösségével együtt rendeztek — már befejeződött. A mezőgazdasági előadássorozat viszont még javában tart. Ez a legnépszerűbb: egy-egy foglalkozásnak átlagosan 50—60 résztvevője van. A tanfolyam gerincét a szőlő- és gyümölcsstermesztéssel kapcsolatos tudnivalók képezik.

Nemrég indultak meg az ifjúsági akadémia előadásai. Itt összesen nyolc témakörrel esik szó. Legutóbb a korszerűség—modernség kérdéseiről hangzott el előadás a fiatalok számára.

## Szomódon mindenki ismeri

Még fáradhatatlanul festi a tél színeit a természet ecsetje. A piszkosszürke színű felhők helyett most a végre megtalált kék színnel mázolta be az eget, és rögvést odapingálta rá bordóval a napot is. Láttára nyomban megnyílt a ridegség és olvadni kezdett a hó. A ház eresze is boldogan játszott a sugarakkal, amelyek ott szikráztak minden lehullott vízcseppben, s a falak mellett összegyűlt töcsa tükrében.

A szomódiak is szívesebben kijönnek ilyenkor a kertbe. Az utcán is valahogy lassabban, ráérősebben lépegetnek, arcukat a sugarak felé fordítják. S ha valaki azután érdekődik fölülük, hol lakik Németh Sándor, akkor azt kérdik: — Az, aki a népront titkára? Aki tanácsos? A közműves-zakóktató? A Kis utcában lakik. — Van, aki még azt is hozzáteszi: — A Kis utca három-

Németh Sándor, a népront helyi titkára középtermetű, harmincnégy éves ember. Ha mosolyog, elővillannak fehér egészséges fogai. És Németh



elvtárs gyakran mosolyog, biztatóan, megnyerően és közvetlenül.

— Kétéves korom óta lakom ebben a faluban — mondja többek között. — Akkor jöttem ide a szülemre. Ismerem a falut, az embereket, problémáikat. Ennek az utcának vagyok a tanácsosja. Az itt lakókkal rendszeresen találkozom nemcsak a családlátogatások során, de egyéb alkalmakkor is. Őszintén megmondják mindig, mit szeretnének, milyen cél érdekében kellene összefogni. Szinte minden gyűlésen jelen vagyok és így jóformán ismerem itt mindenkit.

— Látta a művelődési házat? — fordul felém. S bólintásom után kis büszkeséggel hangban folytatja: — Nemcsak mi, de bárki, aki erre jár, azt mondja: nagyon szép. Büszkek is vagyunk rá. Ami-

kor építettük, az egész falu megmozdult, hogy siettesse mielőbbi elkészülését. Ha azt látom hogy olyan idős emberek, akiket se könyv, se újság nem érdekelt valamikor — és most minden színházi előadás ott vannak, akkor érzem, hogy nem volt hiábavaló a mi munkánk.

Igy segítették a falu lakói az orvosi lakás megépítését, a könyvtár átalakítását is. És így készülnek a tavaszra is, hogy az elmúlt esztendőben elkészült útszakasz mellett vízlevezető árkot készítsenek.

Mindebben része van a népront munkájának is. Havonta tartanak elnökségi, kéthavonként pedig bizottsági üléseket, ahol mindenkor a falu legidősebb kérdéseit beszéljük meg. Különösen sokat foglalkoznak a társadalmi munka szervezésével — s mint a ténynek mutatják, nem is eredménytelenül. S a sok lelkes társadalmi munkás között ott van ő, a népront titkára is. Ha kell szervez, bizáit, ha kell lapot ragad, téglát rak, falat húz.

Most a néprontbizottság közlegő újjáválasztására készülnek. Bizottsági ülést tartottak, ahová meghívták a többi társadalmi szervezet vezetőit, s képviseltette magát a tsz is. Most összegzik az elmúlt négy esztendő munkáját, és február 12-én ismertetik majd a falu gyűlésén.

Ujabb feladatokra is készülnek. Az ad hozzá lendületet, hogy az eddig végzett munka nem volt hiábavaló. Ez lelkesíti a Hafazis Népront titkárást, és mindazokat, akik a falu felemelkedését tűzték ki célul.

## Fejlődésünk keresztmetszete

Megjelentek a Kossuth Könyvtár gondozásában Fehér Lajos, Fock Jenő és Szirmai István elvtársak gyűjteményes kötetét: „Mindhárom — közélet — szocializmust — építő országunknak egy-egy ugyanazon időszakát öleli fel: az 1935-ös ellenforradalmi konzolidációtól a szocializmus alapjai lerakásának befejezéséig. Mindhárom munka e történelmi időszak más-más oldalát tárja az olvasó elé, s így a 3 kötet együtt illajdonképpen ennek az időszaknak gazdasági és ideológiai keresztmetszetét adja.

Fehér Lajosnak a szocialista mezőgazdaságért című könyve szocialista fejlődésünk kétségtelenül legjelentősebb politikai és gazdasági eredményeinek: a mezőgazdaság szocialista átszervezésének útját vetíti az olvasó elé. Megmutatja, hogy a fejlődésben elért sikereink forrása a párt helyes — jobb és beloldali elhajlásoktól mentes — politikája volt, amely figyelembe vette a mezőgazdaság szocialista átszervezésének legfőbb lenni követelményeit.

Fock Jenőnek a magyar népgazdaság a szocialista fejlődés útján című könyve megvilágítja népgazdaságunk 1956 utáni eredményeit, nehézségeit, valamint a további feladatokat. A szerző rámutat az ellenforradalom előtti párt- és gazdasági vezetés hibáira, a bajok és nehézségek forrásaira, megmutatja a népgazdaság helyzetét és kulcskérdéseit a tárgyalt időszak egyes állomásán, s helyes gazdaságpolitikai vonala alapján részletesen ismerteti a továbbhaladás feltételeit a népgazdaság különböző ágaiban.

Mindkét kötet közös érdekessége, hogy tekintélyes részben tartalmaz olyan beszédeket is, amelyek a Központi Bizottság ülésein, vagy szűkebb körben, aktíván hangzóttak el, s nyomtatásban még nem jelentek meg. Szirmai István A kommunista eszmék győzelme című kötet ideológiai és kulturális kérdésekkel foglalkozik. Értékel: az

## AHOL KÖTELEZŐ VADÁSZNI

Nagy értéket képvisel a Komáromi Állami Gazdaság országosan is jó hírnévnek örvendő újpuztai és naszályi gyümölcsöse. A jelenlegi hiedeg, havas télben az erdő vadjai gyakran kárt okoznak a törpe törzsu fákban, s a gazdaságnak nagy gondot okoz a fiatal gyümölcsösök vadak elleni védelmezése. Ezért a dolgozókat hetenként egyszer kötelező vadászatra szólítják fel. Ilyenkor a gazdaság dolgozói a vadásztársaság tagjaival karöltve végigjárják a gyümölcsösöket, hogy megóvják a fiatal fákat a vadak, elsősorban a nyulak kártételétől.

értelmiség szerepét az ellenforradalmi időkben, leleplezi az ezzel kapcsolatos helytelen és ellenes elképzeléseket. Marxista — materialista — hangvételű a könyvből több, azóta is sokat vitatott aktuális ideológiai kérdésről, mint például a pártosság és a modernizmus az alkotmányokban, a művészetben, s elsősorban az irodalomban. E kérdéseket nemcsak elvi síkon, hanem az alkotók gyakorlati munkájával kapcsolatban is elemzi a szerző.

### Ezer vizsgálat, hatszáz javaslat

### A TANÁCSI ÁLLANDÓ BIZOTTSÁGOK NEGYEDÉVES MÉRLEGE

A megyei tanács végrehajtó bizottságának szervezési osztályán most összesítették a tanácsai állandó bizottságok előző negyedévi működésének tapasztalatait. Az összesítés szerint ezek a bizottságok ebben az időszakban is tevékeny munkát végeztek. Nyolcszáz megtartott ülésükön sok fontos kérdésről tanácskoztak, tagjaik több mint ezer helyszíni vizsgálaton vettek részt,

tapasztalataik alapján több mint hatszáz javaslatot terjesztettek a tanácsülésre és a végrehajtó bizottságok elé.

A vizsgálatok, megbeszélések és javaslatok e tengerből természetesen csak néhány cseppet emelhetünk ki, de ezekben a cseppekben a munka egésze is tükröződik. Mint arról már hírt adtunk, nemrég fogadta el a megyei tanácsülés a bakonyi körzet mezőgazdasági fejlesztési tervét. E terv kidolgozásában, összeállításában tevékenyen részt vett mind a megye, mind a komáromi járási tanácsának mezőgazdasági állandó bizottsága. A megyei mezőgazdasági áb több probléma megoldása érdekében tartott helyszíni vizsgálatot. Így például ellenőrizték a répaátvételt az Ácsi Cukorgyárban, mivel egyes termelőszövetkezeti vezetők panaszt tettek a répa minőségének módjáról. Megvizsgálták a nagyigmándi és környei takarmánykeverő telepek munkáját is.

Sok ellenőrzést tartott az építési és közlekedési áb is. Megvizsgálták többek között,

mennyire használják ki saját gépkocsiparkjukat a tanácsai vállalatok. A vizsgálat eredményeként több életrevaló javaslat született, s ezek nyomán már javult is a gépkocsik hiányszálása.

Miért mutatkozik év közben lemaradás sok helyen a közösfeljesztési terv teljesítésében? — ezt vizsgálta a komáromi járási pénzügyi áb. Megállapításuk szerint ennek nem utolsó sorban az az oka, hogy a kivitelező vállalatok, és ktsz-ek sokszor az év utolsó részére ütemezik be ezeket a munkáknak az elvégzését. Az állandó bizottság több javaslatot tett, hogyan lehetne ezen a jövőben változtatni.

Az állandó bizottságok munkájának elmélyültebb, szakszerűbb válása módját nyújt hatáskörük bővítésére. Egyes városok után most a tatai járási tanács is meghonosítja azt a módszert, hogy a szabálysértési előadó a helyszíni tárgyalásokra a lakóhely szerint illetékes tanácsost is meghívja.

Itt hangzott el az a javaslat is, hogy ezentúl a közösfeljesztési hozzájárulás mértékének megállapításával kapcsolatos kérelmekben első fokon a járási pénzügyi állandó bizottság dönthesen.

Nemcsak a magasabb szintű tanácsoknál, de sok községben is színvonalasabbá vált az állandó bizottságok munkája. Lemérhető ez például azon, hogy

a tatai járás községeiben javaslataik 96 százalékát elfogadták a tanácsok,

Ott ül az asztalnál és ír. Széles tenyerében szinte eltűnik a vékony ceruza. A papírlap betűkkel telik, kicsit hegyesekkel, szálkásokkal, amelyek megdőlnek, de mindjárt meg is kapaszkodnak egymásban. Könnyű megállapítani, hogy ezek az ujjak sokáig markolták a lapát nyellett. Hiába no, Gyurkovics József, a tatabányai XV-ös akna szakszervezeti bizottságának titkára már nem mai gyerek.

Egy beszámolóit készíti, azon töpreng. Egyre-másra gyűlnek a sorok. De most nehéz lépések koptannak a folyosó mozaik-kockáin, majd nyílik az ajtó. Bar-

## Néhány perc a szakszervezeti irodán

nyai Dezső vajár lép be, nyomában Kószegi Ferenc markolja a kilincset. A titkár leteszi a ceruzát és az érkező felé nyújtja kezét. A látogatók pedig nem kontórfalaznak, előadják jövetelük célját.

Gyakran fordulnak meg a bányászok itt a szakszervezeti irodán. Bizalommal keresik fel a titkárt, ha segítséget vagy tanácsot akarnak kérni. Gyurkovics elvtárs ilyenkor eljár, kivizsgál, intézkedik. Kiáll a jogos kérések mellett, de világosan, érthetően megmagyarázza azt is, ha a kérés jogtalan. De nemcsak az

üdülni Kószegre, Leányfaluba, Siosókora vagy Balatonszázszóra.

— A dolgozók ragaszkodnak a szakszervezethez — folytatja. — Látja, Moravcsik bácsi már nyugdíjas, de tagja maradt a szakszervezetnek. S sokan vannak ilyenek. A legutóbbi tagkönyvesre alkalmából 123 nyugdíjas tagunknak adtunk új könyvet.

Aztán elnézést kér, s újra munkájába mélyed. Végső csiszolásra vár még a beszámoló, s várják az elintéztet azok a kérelmek is, amelyekkel az imént fordultak a látogatók a szakszervezeti titkárhoz.